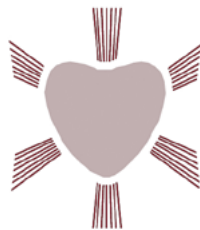

SRDÍČKO

ročník XXVII.
17. 12. 2023

4

Milí přátelé,

přijměte na cestu v novém roce 2024 Ježíšovo slovo: „Světlo ve tmě svítí“ (Jan 1:5). Jsme prosyceni světlem, záříme, když přijmeme Ježíše a naučíme se milovat jako on. Jen tak se rozjasníme a to nás přivádí k tomu, abychom byli dílem lásky. Až vykonáme skutky lásky, toho dne se staneme světlem.

S přáním pokoje a dobra vám s radostí žehnám.

bratr Didak OFM, fotografie Martin Basel

ROZHOVOR S TOMÁŠEM CIGÁNKEM O FOTOGRAFICKÉM SPOLEČENSTVÍ ČLOVĚK A VÍRA

Mohl byste prosím představit fotografický spolek Člověk a Víra? Kdy a proč vznikl? Kdo za ním stojí? Jaký je jeho cíl?

Spolek založil v roce 2011 pan Roman Albrecht, osobní fotograf kardinála Dominika Duky, spolu s dalšími třemi fotografy za účelem rozvoje křesťanské fotografie jako opomíjeného žánru a dále za účelem zlepšení chování fotografů během církevních obřadů. V současné době fungujeme jako tzv. „zapsaný spolek“ s danými stanovami a představenstvem. Již je nás v Čechách a na Slovensku přibližně 170 fotografů od 15 do 84 let.

Jakou fotodokumentaci měla církev dříve? Jak se to díky vaší organizaci změnilo?

Troufám si tvrdit, že nepřilíš dobrou. Žádné povolání „církevní fotograf“ neexistuje, a tak většinu aktivit fotil, kdo měl zrovna nějaký lepší fotoaparát. Fotografie z velkých akcí pak musela církev často kupovat od komerčních médií.

Nyní je společenství podporováno Českou biskupskou konferencí, spolupracuje se všemi křesťanskými médii, spolupracuje s jednotlivými diecézemi a řeholními společenstvími.

Díky propracovanému systému školení, mentoringu a schvalování fotografií se snažíme udržet co nejvyšší kvalitu našich fotografií a zároveň pomáhat vlastním členům se dále rozvíjet.

Jaký smysl vidíte ve fotodokumentaci církevních akcí?

Máme dva hlavní úkoly – informovat a evangelizovat. Chceme pomocí fotografií ze života církve ukazovat lidem, že křesťané nejsou „jen“ babičky v kostele, ale že jsou to lidé všech věkových kategorií a žijí svoji víru všemi různými způsoby, a to nejen v kostele. Evangelizovat se snažíme nejen tím, že naše fotografie se objevují v různých křesťanských médiích, ale také mnoha výstavami velkoformátových fotografií, které každoročně pořádáme.

Jaké má společenství Člověk a Víra dopady?

Věřím, že jen pozitivní, kromě samotného dodávání kvalitních fotografií se snažíme si svých chování v kostelích vybudovat důvěru kněží i farníků, aby se nebáli, že fotograf bude rušit bohoslužbu (např. nikdy při mši svaté v kostele nepoužíváme blesk).

© Tomáš Cigánek

Jste s ostatními fotografy společenství v kontaktu? Jedná se o aktivní spolek? Jak se rozšiřuje?

Spojení jsme převážně pomocí několika facebookových skupin. V rámci regionů pořádáme tzv. triády – přátelská setkání fotografů z dané oblasti, často se potkáváme při samotném focení, když je třeba nafotit nějakou větší akci. Minimálně jednou ročně pořádáme společnou duchovní obnovu pro všechny fotografy a také vždy koncem listopadu se koná společné setkání všech – FotoFest.

Co je potřeba udělat, aby se někdo mohl zapojit?

Zjednodušeně řečeno stačí mít fotoaparát, chuť sloužit a vyplnit přihlášku. Podrobnější informace jsou popsány na našem webu <https://clovekavira.cz/chci-s-vami-fotit>.

Na jaká zajímavá místa a akce jste se díky Člověk a Víra dostal? Jakých setkání jste se účastnil?

Pokud má fotograf zájem a je aktivní, může se dostat na zajímavá místa či akce. Naši fotografové, troufnu si říci už pravidelně, jezdí na setkání mladých se Svatým otcem, kde se jako fotografové dostanou i na místa, kam se běžný účastník nedostane. Pro mě bylo nezajímavější focení v rodinné hrobce Habsburků ve Vídni u příležitosti výročí jmenování Rudolfa Jana olomouckým arcibiskupem a také focení při návštěvě papeže Františka na Slovensku.

Jaké je to prožívat církevní obřady z pohledu fotografa?

Samozřejmě je to jiné, srovnal bych to např. s pozicí ministranta nebo varhaníka. Účastníte se bohoslužby, ale zároveň máte

úkol navíc. Při nějakém důležitějším focení, jako birmování nebo 1. sv. přijímání fotograf bohoslužbu příliš neprožije (ale je to samozřejmě individuální), někdy ale naopak mě nějaký moment či čtení nebo kázání osloví mnohem více, než kdybych se mše účastnil „normálně“.

Co pro vás byly největší výzvy?

Největší výzva je pro každého fotografa (i mě) focení při špatném světle až tmě. Jinak je výzvou každé focení. Samozřejmě, focení třeba 1. sv. přijímání, kde 15 rodin chce mít pěknou fotku svého dítěte, je náročnější než vánoční bohoslužba, ze které si dá pan farář fotky na farní web. Pochoptitelně focení biskupů nebo dokonce papěže je ještě o krok výše.

Jak jste se k focení dostal? Je to nějakým způsobem spojené s vaším povoláním?

Jako většina mužů jsem technicky zaměřený, tedy fotoaparát pro mě byl (a je) technické zařízení s tlačítky, které se tím ovládá. V samotném focení mě inspiroval strýc, který měl doma i tzv. temnou komoru a fotky mi ze začátku též vyvolával. Jinak jsem ale prakticky do zapojení se ve spolku Člověk a Víra fotil spíše pasivně a hlavně pro sebe a rodinu, tedy když se šlo někam na výlet apod., a až členství ve spolku mi dalo důvod se do toho tzv. about.

Co nejraději fotíte?

Zjednodušeně bych řekl všechno, ale baví mě fotit děti – chovají se totiž před foťákem stále bezprostředně (nebo se předvádí).

Co vám dělá největší radost při focení pro Člověk a Víra?

Když se lidem fotografie líbí a také když přijdu někam fotit a pan farář si úlevně

oddychne, když se doví, že jsem z Člověk a Víra, protože ví, že bohoslužba (a křest či svatba) bude v klidu.

Často fotíte v husovickém kostele, pocházíte z této farnosti nebo jak jste se dostal do Husovic?

Jsem členem Sekulárního františkánského řádu a do našeho společenství dlouho dojížděl br. Kapistrán jako jeho duchovní asistent. Nabídl jsem mu focení v husovické farnosti a od té doby k vám jezdím.

Miroslav Boudný

DVĚ HUSOVICKÁ SETKÁNÍ

„*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest pojí nás*“. Tak začíná krásná písnička, kterou jsme společně, husovičtí evangelíci a katolíci, zpívali na dvou letošních setkáních. Ta písnička se mi při vzpomínce na ta setkání stále vrací na mysl. Tak se nebráním a nechám se jí inspirovat.

Setkali jsme se nejdřív v červnu a podruhé v září. Žijeme v Husovicích vedle sebe, ale jako by nás doposud ani nic nespojovalo. Potkáváme se, ale spíš to dělá dojem, že jsme se doposud jen mýjeli. To jsme neměli potřebu se setkat? Nahlédnout aspoň škvírkou ve dveřích k těm druhým, jak to tam vypadá a co dělají? Možná to již dřív někomu napadlo. Možná v nás jen setrvaly jakési předsudky o těch druhých. Možná nás svazovala naše zahleděnost do svých radostí a starostí. V každém případě iniciativa z katolické farnosti něco společně udělat vedla k nápadu našeho faráře Štěpána Hájka pozvat se vzájemně na

společný oběd. Myšlenka byla na obou stranách přijata. A já věřím tomu, že víc než jen ze zvědavosti. Ještě že máme písničky, které nám dovedou tak pěkně připomenout, že přes všechny rozdíly a různé historické rozepře „*tvoríme jedno tělo, slyšíme Kristův hlas: Otče, ať jsou jedno, jak ty ve mně, ať jsou světlem světa, solí země.*“

První setkání 4. června se uskutečnilo u nás,

evangelíků na Netušilově ulici. Po úvodním krátkém představení evangelického sboru a jeho aktivit jsme na dvorku zasedli ke stolům ke společnému obědu. Ukázalo se najednou, že si skutečně máme o čem povídat. A není toho málo. Proto jsme se domluvili, že po prázdninách na toto setkání navážeme opět společným obědem, tentokrát u katolíků. Jako bychom se společně chtěli připojit k pokračování naší písňe: „*Pomáhej, Duchu lásky, odpouštěj a jít vstříc, pomáhej, Duchu pravdy, poznávat stále víc, že je Kristus jeden, nerozdělen, že je hlavou církve a my tělem.*“

Na tu neděli jsme se všichni těšili. Škoda, že počet přihlášených musel být opět trochu regulovaný, a nemohli jít všichni, které by to zajímalo. Ale domluva byla taková, že se k oběma setkáním sejdem jen ve dvacetičlenných skupinkách.

Konečně ta neděle 17. září přišla. Je opět krásné počasí, stejně jako v červnu.

V půl dvanácté se shromáždíme před kostelem na náměstí Republiky, kde nás vítají již známé tváře. Naši hostitelé pro nás mají připravený program s podobným scénářem jako my v červnu pro ně. Jen to povídání a seznamování nás s farností, s řádem františkánů, kteří tuto farnost spravují, s kostelem a jeho historií, kaplemi, věží, zvony i udržovaným hodinovým strojem trvá déle. Ale všichni zvědavě následujeme našeho hostitele po schodech nahoru a dolů a na oběd si vůbec nevzpomeneme.

Oběd má ale v programu své nezapustitelné místo. Díky pěknému počasí se mohl uskutečnit na zahradě za farou. V tuto chvíli můžeme spolu s našimi hostiteli pokračovat v rozhovorech, které jsme začali v červnu. Zahrada je pěkná a nabízí poklid, jako bychom ani nebyli uprostřed města. Po obědě nás ještě čekal poslední bod programu, prohlídka fary s krásnou kaplí v podkroví i s upravenými prostory v suterénu.

Obě návštěvy se prostě vydařily. Najednou můžeme v neděli v Husovicích potkat víc známých lidí než jen návštěvníky našich bohoslužeb nebo své sousedy. To je hodně velký přínos. Víme o sobě, o některých aktivitách, radostech i starostech víc než dřív. Především jsme si ale potvrdili, že bychom dál rádi pokračovali v započaté spolupráci i jiným způsobem než jen občasným

společným obědem. I když ten se v budoucnu také nevyklučuje. Snad ztratíme zábrany a zajdeme na nějakou kulturní nebo vzdělávací akci, kterou bude pořádat ten druhý. Třeba někdy něco pro Husovice připravíme i společně. Když neztratíme z myslí tu naši písničku, tak to nemusí být zas tak velká utopie: „*Církev tvá at' se stane domovem lidem všem, místem, kde jsme si blízcí v Ježíši, bratru svém, kde se svátek lásky stále světi, kde se sdílí všechny Boží děti.*“

Vladimír Zikmund,
farní sbor ČCE v Brně Husovicích

DUCHOVNÍ OBNOVA MUŽŮ (HÁJEK 13.–15. 10. 2023)

V období dubna až června loňského roku probíhala v naší farnosti Duchovní obnova pod vedením P. Didaka. Díky ní vzniklo pod vedením bratra Didaka a misionáře Václava Čápa společenství mužů. Scházíme se od září 2022 každý druhý a čtvrtý čtvrtek v měsíci. (Mimo červenec a srpen, kdy si užíváme času prázdnin, letních radovánek a věnujeme se našim báječným manželkám a úžasným dětem). Modlíme se nejen za sebe navzájem, ale i za naše rodiny (ženy a děti), chválíme, žehnáme, rozebíráme modlitbu Otče náš, probíráme Písmo svaté i to, co dělat, abychom se stávali lepšími muži, otci, křesťany.

Letos v září jsem zajásal, když nám bratr Didak oznámil, že se v půli října pojede na 3 dny do Hájku fyzicky pracovat a duchovně vzdělávat. JUPÍÍÍÍ, volala má dušička a mé srdce bušilo radostí.

Hájek u Prahy považuji za jedno z kouzelných poutních míst. Navštívili jsme ho letos s rodinou již po několikáté (asi podešáté). Do Hájku nás z naší farnosti odjelo šest: bratr Didak, bratr Michal, Dan Kummer, Jirka Siblík, Petr Blaha a já. Celkem nás bylo cca 35 mužů (z Prahy, Plzně, Ústí, Brna, Mariánských Lázní, Liberce...).

Program byl nabitý. Posuďte sami:

- modlitby – růženec, breviář, za sebe navzájem
- chvály – každý den nám Hospodin přináší tolik dobrého (krásu přírody, dary Země, dary Ducha Svatého, radosti, mít co jíst či pít, kde bydlet)

- fyzická práce – těžba a zpracování dřeva v hájku okolo kláštera
- žehnání – za mír, za rodiny, za politiky, za sebe navzájem
- mše svaté – každý den jedna
- rozjímání – nad sebou samým
- přednášky – na různá téma (Žehnání, Otcovství, Úcta)
- čas na sebe

Za mě to bylo jedno z nejkrásnějších setkání v Hájku a taktéž jedna z nejkrásnějších Duchovních obnov, které jsem kdy prožil. Co jsem se naučil, resp. na čem nyní usilovně pracuji?

- přát druhým i svým nepřátelům dobro (Milujte své nepřátele – Matouš 5:44; Lukáš 6:27, 35)
- žehnat a mít v úctě politiky, rodiče, ženy
- zachovávat úctu manželce (ne vždy se to daří)
- být otec jako kněz (zástupce rodiny před Bohem), prorok (určování víry v rodině) a král (hlavou rodiny je otec)

Kdo se nemohl zúčastnit, nemusí litovat, protože již za rok může jet s námi. Opět v říjnu (18. – 20. 10. 2024).

Shrnuto a podtrženo. Děkujeme Panně Marii a Pánu Bohu za toto krásné prožití Duchovní obnovy, za skvělou organizaci a starostlivost bratrům františkánům (Didakovi, Filipovi, Jakubovi, Jeronýmovi), za sdílení, za to, že jsme si to mohli užít.

*Krásný podzim přejí Jirí Maliňák
a Duchovně obnovení muži.*

HLAVNÍ POUŤ DO HÁJKU (9. 9. 2023)

Na hlavní hájecké pouti k oslavě Panny Marie, která se letos konala za krásného počasí 9. září, přijelo či doputovalo cca 700 poutníků. Byla to opět nesmírně silná a povzbuzující duchovní událost, celebrowaná pražským arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, plná Boží milosti a krásných setkání. Letošní ročník byl výjimečný! 400 let od založení lorety!

Podobně jako před lety jsme i letos řešili otázku, zda jet do Hájků za P. Filipem, nebo do Vídně s P. Ignácem. Nakonec zvítězil Hájek, a protože nechceme opět upadnout do stereotypu, volíme tentokrát cestu mikrobusem. V minulosti jsme jezdili vlakem do přilehlých dědin a pak jsme putovali pěšky (jsme přece na pouti) cca 5–10 km.

Tentokrát jsme ochutnali, jaké to je, vstávat později a být na místě určení zá „pár minut“. Také jsme chtěli podpořit vypravovaný mikrobus. Nelitujeme, má to své kouzlo. Můžete si přispat, v Hájků jste za 2 hodiny, takže máte plno času na prohlídku, mši svatou a setkání s bratrem Filipem, hlavním kuchařem a organizátorem poutě.

A co nás na letošní pouti překvapilo či oslovilo?

Oslovení první: Díky mikrobusu jsme tu za 2 hodiny. Je čas na modlitby, návštěvu kaple, Božího hrobu, větší pokec s P. Filipem. Před desátou tu ještě skoro nikdo není.

Oslovení druhé: Ze židenické farnosti přijíždí celý autobus včetně P. Petra Beneše. Jaké milé setkání s lidmi, které známe alespoň od vidění.

Oslovení třetí: Je čas na ucelenou prohlídku kláštera i s výkladem.

Oslovení čtvrté: Mše svatá celebrowaná pražským arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, zejména jeho kázání. Marie je naše nebeská matka. Máme v nebi velikou přímluvkyni. Udělejte vše, co vám Ježíš říká. (Jan 2,1–11)

Oslovení páté: Vydárené počasí. Všude kolem báječní lidé a skvělé „mňamky“ z rukou bratra Filipa.

Oslovení šesté: Skvělý vinný mok.

Oslovení sedmé: Modlitby růžence v mikrobusu pod Justinovým vedením, perfektní a bezpečná jízda mistra volantu a „šaltrpáky“ Petra Štátného. A nesmíme zapomenout ani na báječnou partu uvnitř mikrobusu. (Snad mi odpustí, že si nepamatuji všechna jejich jména).

Na závěr, bychom chtěli poděkovat Panně Marii a Pánu Bohu za tuto krásnou pout' a všem těm, kdo se na akci Hájek jakkoliv podíleli. Příště putujeme, pokud Pán dopustí, zas a znovu.

Krásné dny přejí Maliňákoví.

NA POUTI DO HÁJKU

Po delším čase, kdy se kvůli covidové epidemii nemohlo jezdit, uspořádala farnost Husovice opět pouť do Hájků. Jelo se v sobotu na začátku září mikrobusem pro devět lidí. Cesta uběhla rychle, protože jsme se modlili, zpívali mariánské písně nebo si jen tak vykládali.

Když jsme do Hájků přijeli, vyhledala jsem otce Filipa a předala mu obálku od jedné farnice ze Soběšic. Pak jsem šla za Pannou Marií do kaple. Na to jsem se těšila nejvíce. Panna Maria má kolem sebe stříbrnou svatozář, kterou dříve neměla.

Během pobytu v kapli přišla průvodkyně se spoustou poutníků. Omluvila se, že nás ruší v modlení, a vyprávěla, kdy a kým byla kaple založena. Založil ji hrabě Žďárský, který byl nemocný a slíbil, že když se uzdraví, nechá postavit kapli a založí klášter. Co slíbil, to také splnil. Postavil kapli pro Černou Madonu, první v našich zemích. Pro klášter si vybral mužský řád františkánů. Průvodkyně také zmínila, že srdce pana hraběte je pochované v kapli.

V 11.30 začala mše svatá, kterou vedl pan arcibiskup Graubner. V kázání připomínal Pannu Marii jako naši matku, která se za nás přimlouvá. Poutníků bylo strašně moc, takže jsem musela zůstat ve dveřích kaple, ve které už nebylo místo. Při mši svaté hrála rytmická kapela, což byla také novinka.

Po mši svaté jsme šli na oběd do Bistra u Filipa. Proti dřívějšímu, kdy byl párek nebo buřt s hořčicí a chléb, bylo na výběr dost jídel.

Po obědě bylo požehnání, které měl otec Vianney. A pak už nastal nesmutnější okamžik – odjezd domů do Brna.

U Panny Marie v Hájků mi bylo dobře. Dobře se dýchalo, dobře se chodilo, nohy nebolely. Jen co jsem v Soběšicích vystoupila z mikrobuse, všechno se zase vrátilo. Asi bych se měla odstěhovat do Hájků. Už je mně hodně let, ale Panna Maria mi slíbila, že bych mohla ještě příští rok přijet. Tak se moc těším.

Magda, farnice ze Soběšic

FARNÍ DOVOLENÁ

Třetí srpnový týden jsme strávili v Hoješíně u Sečské přehrady ve společenství ro-

din na farní dovolené. Sestry františkánky nám s velkou pohostinností a trpělivostí

otevřely svůj dům i zahradu, které s radostí ovládly naše děti. Začal týden bojů indiánů a bledých tváří, zápasů u stolního fotbalu a jiných her. Rodiny se každý den střídaly v přípravě společných snídaní a večeří (s velmi chutnými výsledky), a br. Didak se staral o naši duchovní potravu každodenní společnou modlitbou a slavním mše svaté.

Lukáš Hanuš nám na každý den připravoval pestrou nabídku výletů, proloženou koupáním u přehrady. A protože nám počasí přálo, vše jsme si jak se patří užili. Asi nejvíce se nám líbil výlet do obory u zámku Žleby, kde chovají bílé jeleny, muflony,

daňky, divoká prasata a v neposlední řadě dravce z řad ptáků. Ukázka výcviku sov a dravců byla naprosto úchvatná a zanechala v nás hluboký dojem. Během společných výletů a večerů byl prostor pro sdílení, společné posezení a zábavu u oblíbené hry Dixit nebo táboráku.

Farní dovolená byl pro nás příjemně strávený čas ve společenství rodin, který nám umožnil lépe se poznat a skamarádit se. Velký dík patří manželům Hanušovským za skvělou organizaci farní dovolené a všestrannou péči o nás a sestřám františkánkám za srdečné zázemí.

Zdeňka P.

TÁBOR PRO MLADŠÍ DĚTI

Tábor se uskutečnil v termínu 22. až 29. srpna ve Strojatině, stejně jako minulý rok. Spali jsme v podsadových stanech, což dodávalo táboru tu správnou atmosféru. Vedoucí si pro děti nachystali spoustu táborových her: sportovní, logické, bojovky a další. Každý den dopoledne měli Kapi s Luckou „ducháč“, při kterém s dětmi probrali něco málo z křesťanské nauky a zakončili to nějakou pohybovou nebo výtvarnou aktivitou. Jednoho tohoto ducháče jsem se zúčastnil i já a chvílemi jsem se až divil, jaký mají děti z různých nábožek a společ od dua K&L základ a že znají i některé latinské názvy! Každý večer jsme pak zakončovali u táborového ohně společnou modlitbou a písničkou na dobrou noc. V neděli jeden ochotný farník dovezl otce Ignáce, se kterým jsme mohli slavit mši svatou.

Bylo na ní rozhodně víc ministrantů než u nás v kostele.

Čím víc se blížily poslední dny tohoto tábora, tím více jsem si uvědomoval jednu věc. I když už přesně nevím, kolikátý to byl ročník farního tábora (já jsem se vždy dopočítal, že jsem se zúčastnil již 13 farních táborů – poslední 3 roky to byly 2 tábory za jeden rok – z čehož by se samozřejmě dalo určit přesné číslo, ale o tom jindy Lída v jejích statistikách). Co jsem touto větou chtěl vyzdvihnout? To, že Kapistrán byl v úzkém kruhu lidí, kteří tyto tábory odstartovali. Nejen děti z naší farnosti, ale i děti „přespolní“ si z nich každý rok odnášejí krásné zážitky, které si budou pamatovat. A proto bych si dovolil jmenovat Kapistrána „Prezidentem farních husovických táborů“ in memoriam.

Jenda Kummer

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Fotografie Bernard Ondřej Mléčka

Transitus

Fotografie Tomáš Cigánek, Člověk a Víra

MARY'S MEALS: DARUJTE VZDĚLÁNÍ A NADĚJI DĚTEM Z NEJCHUDŠÍCH ZEMÍ SVĚTA

Dříve se u štědrovečerního stolu prostřelo místo navíc pro nečekaného hosta. Touto prastarou tradicí jsme dávali najevo, že neodmítneme pohoštění žádné náhodné návštěvě, která zavítá k našemu prahu – pocestnému, tulákovi nebo žebrákovi. Doba se mění, a tak nám o Vánocích stěží zazvoní u dveří náhodný pocestný. Lidí, kteří potřebují naši společnou pomoc, je přitom na světě pořád mnoho. Nejzranitelnější z nich jsou děti. Nemůžeme je k našim svátečním tabulím fyzicky posadit, ale prostřednictvím Mary's Meals jim můžeme nabídnout jídlo, které je nakrmí po celý rok. Můžeme se společně pokusit co nejvíc vyvážit skutečnost plných stolů na jedné a prázdných žaludků na druhé straně světa.

Hnutí Mary's Meals pomáhá už téměř dvěma a půl milionu dětem na celém svě-

tě a pomoc jednomu z nich na celý školní rok stojí jen 550 Kč. Vytvořme společně novou tradici a prostřeňme u štědrovečerního stolu symbolický talíř, jímž nasytíme jednoho nebo i více školáků, kteří žijí v nejchudších zemích světa. Dáme jim tak jistotu, že hlad se do jejich života nevrátí, ale také šanci získat vzdělání a naději na lepší budoucnost.

Místo u stolu prostřeňte zakoupením tištěného nebo elektronického poukazu na e-shopu Mary's Meals.

Více na www.MistoUVanocnihoStolu.cz.

ABY VE FINÁLE NIKDO NEJEL SÁM

Martin Souček se rozhodl vydat na kole nonstop napříč Amerikou. Předsevzal si zdolat závod, který každoročně dostává účastníky až na hranu možností toho, co je lidské tělo schopno zvládnout. Nechce přitom upozornit na sebe, ale na téma, o němž v naší společnosti stále není dost slyšet a je spojováno především s pocitem strachu a obav, přestože se týká každého z nás. Proces odcházení z tohoto světa je pro spoustu lidí těžké téma, možná proto, že je plné nejistot. Cílem projektu Do-

mestici.cz je rozšířit povědomí a podpořit paliativní péči v České republice, aby žádný člověk nebyl na svoji poslední životní etapu sám.

Pokud se zvládne do závodu kvalifikovat, Součka čeká trasa dlouhá 3000 mil z Oceanside do Annapolis. Aby se vůbec mohl pokusit o účast v nejtěžším silničním podniku na světě, musel opustit zaměstnání a veškerou energii věnuje přípravě za podpory domestiků, jejichž úkol je podobný tomu, jako mají blízcí těžce

nemocných a umírajících – dostat je do cíle v co nejlepší fyzické a psychické kondici vzhledem k daným okolnostem. Projekt hledá „domestiky“ pro paliativu, kteří tuto myšlenku finančně podpoří a pomůžou tak činnosti Hospicu svatého Lazara na Plzeňsku, mobilních hospiců napříč regiony a Centru paliativní péče, které se snaží o osvětu a informovanost v České republice.

Domestici.cz svoji cestu sdílí na sociálních sítích. Pro účast v závodu je nutné splnit velmi tvrdý kvalifikační limit, který se jim zatím nepodařilo prolomit. Hlavní aktér projektu popisuje tuto cestu jako hledání svých hranic, ač možná bolestivé, ale pro něj velmi důležité. Svým příběhem by rád upozornil na situaci lidí, kteří od-

chází, a rozproudil debatu o tom, jak by se dnešní moderní společnost měla k tématu odcházení stavět a co by měla mít v rámci péče k dispozici. Zkrátka aby ve finále nikdo nejel sám.

Pokud byste rádi projekt Domestici.cz podpořili, je možné tak učinit na webových stránkách darujme.cz/domestici.

Veronika Čermáková

DÁRKOVÉ POUKAZY

DÁRKY S HLUBŠÍM VÝZNAMEM

**DÁRKOVÉ POUKAZY JE MOŽNÉ
VYUŽÍT NA PORADENSTVÍ A KURZY:**

- SYMPTOTERMÁLNÍ METODY
- POMOC PŘI NECHTĚNÉ NEPLODNOSTI
- PRO NASTÁVAJÍCÍ RODIČE
- NA PODPORU KOJENÍ
- PRO SNOUBENCE A NOVOMANŽELE
- PROGRAMY PRO RODIČE
- PROGRAMY PRO NÁCTILETÉ SLEČNY

WWW.CENAP.CZ/DARKOVE-POUKAZY

DÁRKOVÝ POUKAZ

NA KURZ NEBO PORADENSTVÍ

V HODNOTĚ

Od: _____

Pro: _____

POUKAZ JE PLATNÝ NA 1 ROK OD DATA VYSTAVENÍ

KOD POUKAZU: _____

VÍCE INFORMACÍ NA WWW.CENAP.CZ

CENAP
CENTRUM NADĚJE A POMOCI

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA JÁHENSKÝM SVĚCENÍM

Drazí husovičtí farníci, měl jsem tu čest přijmout jáhenské svěcení v našem kostele. Možná ne všichni víte, proč se to odehrálo právě v mé domovské farnosti, a ne v katedrále, jako to měli všichni ostatní. Důvod není žádná snaha být prostě originální. Je to mnohem prozaičtější. Protože jsem studoval v Římě, kde zkouškové období začíná až v červnu, tak by pro mě mít svěcení s ostatními (tedy 17. 6.) znamenalo mít ho uprostřed zkoušek. Tak jsme se s otcem biskupem domluvili, že je posuneme na červenec. A protože jsem měl být tím pádem svěcený samostatně, nemělo cenu mít to v katedrále. To, že proběhne ve farnosti, ale taky znamenalo, že je

potřeba všechno zařídit – od liturgie po občerstvení. To jsem na začátku vnímal spíš jako komplikaci. Nicméně když se teď ohlízím zpět a vidím, jak celou akci přijala farnost za svou a kolik lidí přispělo svým dílem a svou ochotou, nezbyvá mi než být opravdu velmi vděčný, že to mohlo proběhnout právě u nás. Ještě jednou tedy upřímně děkuji všem zapojeným i zúčastněným za ten krásný den. Rád na to vzpomínám a vzpomínat budu, protože učinit svůj životní krok v tak nádherném společenství lidí pro mě bylo opravdu silné a nezapomenutelné. Ještě jednou děkuji a modlím se za Vás.

Daniel Martinek

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVII, 4/2023, 17. 12. 2023**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 5. 11. 2023. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka bude 11. 1. 2024.